

ה"ת 60972/11/19 - הדס ג'רבי נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ה"ת 60972-11-19 גרבי נ' מדינת ישראל

בפני מבקשת
הדס ג'רבי
ע"י ב"כ עו"ד לוי ועו"ד מימון

נגד משיבה
מדינת ישראל
ע"י עו"ד סוסי מלשכת תביעות נתניה

החלטה

1. בפניי בקשה, שהוגשה לביהמ"ש השלום בנתניה, להחזרת רכב מסוג אסטון מרטין מ.ר. 9751732 (להלן: "**הרכב**") אשר נתפש כמוצג ע"י המשיבה, לאחר שבעלה של המבקשת, מר מבורך ג'רבי, נעצר ביום 3.11.19 בחשד לביצוע עבירות של תקיפה וחבלה ממשית בצוותא. כנגד מר ג'רבי הוגש ביום 7.11.19 כתב אישום, המייחס לו 3 עבירות של תקיפה וחבלה ממשית בצוותא, בניגוד לסעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. עובר למועד הדיון שנערך בפניי, נמסר כי מר ג'רבי עצור, ברם טרם נתנה החלטה בבקשה לעצרו עד לתום ההליכים.

בתמצית אציין כי בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 18.5.19 נערכה מסיבה לשני קטינים בני 16 בבית בכפר ידידיה, בהשתתפות קטינים רבים, לרבות בנו של הנאשם. התפתחה קטטה אשר במסגרתה נחבל בנו של הנאשם. הבן התקשר לנאשם, סיפר לו את שארע והזעיקו למקום, תוך שביקש ממנו שיגיע עם אנשים נוספים. הנאשם הגיע עם הרכב למקום ובד בבד הגיעו מספר מבוגרים נוספים. לאחר שלא אפשרו לנאשם ולנוספים להיכנס דרך השער לחצר, קפצו הנאשם והנוספים מעבר לגדר, נכנסו לשטח המסיבה ולאחר שהבן הצביע על שלושה אנשים, אחד מהם קטין, נגשו לעברם הנאשם והנוספים ותקפו אותם במכות, באגרופים ובבעיטות, תוך גרימת חבלות שונות.

בהתאם לאמור בכתב האישום, ככל שיורשע הנאשם בעבירות המיוחסות לו, תבקש המשיבה לחלט את הרכב ששימש לצורך ביצוע העבירה.

מפי באי כוח הצדדים למדתי כי שוויו המוערך של הרכב הנו כ - 660000 ₪ וכי הרכב אינו מבוטח בביטוח מקיף.

2. המבקשת טוענת כי יש להורות על שחרור הרכב תוך הסתפקות באיסור דיספוזיציה על הרכב וזאת נוכח טעמים מספר; ראשית, נטען כי נוכח חלוף הזמן מאז ביצוע העבירות אין מקום לתפישת הרכב או להשתת ערבויות נוספות. שנית, הפנה בא כוח המבקשת לכך שבתאריך 4.11.19 החליטה כב' השופטת אופיר כתבי, בהחלטה שנתנה במהלך ימי המעצר, כי אין מקום לתפישת הרכב אלא רק להטלת איסור דיספוזיציה. ביום 6.11.19 נחתם צו איסור דיספוזיציה ולמחרת, במועד הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה חדשה למתן צו תפיסה בעניין הרכב, מבלי שביהמ"ש עודכן אודות ההחלטה הדוחה בקשה דומה מתאריך 4.11.19. כב' השופטת כתבי נתנה החלטה המורה על תפיסת הרכב ביום

7.11.19. שלישית, נטען כי המבקשת לא יודעה כדבעי אודות החלטותיה של כב' השופטת כתבי, חרף החלטות ביהמ"ש בעניין זה. רביעית, נטען כי המבקשת עושה שימוש ברכב והיא לא ידעה כי עתיד להתבצע בו שימוש לצרכי עבירה. חמישית, אין זיקה מהותית בין הרכב לבין ביצוע העבירה, שכן הנאשם הגיע למקום המסיבה רק על מנת לקחת משם את בנו החבול ולא על מנת לבצע עבירה.

יוער, כי המבקשת לא חלקה בבקשה בכתב או בטיעונים בעל פה על קיומן של ראיות לכאורה להוכחת העבירות המיוחסות לבעלה בכתב האישום, אם כי בהשלמת הטיעון בכתב שהוגשה מטעמה, הועלו הסתייגויות בנוגע לראיות הנוגעות לקיומה של "זיקה מהותית" בין הרכב לביצוע העבירות.

3. המשיבה מתנגדת לעמדת המבקשת ולשיטתה ניתן לשחרר את הרכב התפוש ככל שנוסף על איסור דיספוזיציה, תהא הפקדה במזומן בגובה של 33% מערך הרכב, לצד ביטוח מקיף שהמדינה תוסף כמוטב בו. המשיבה הסבה תשומת לב ביהמ"ש לכך שהמבקשת לא צרפה תצהיר לבקשתה ולא העידה בפני ביהמ"ש אודות זיקתה לרכב.

באשר לטענות המבקשת נגד התנהלות המשטרה בהליכים שנגעו לתפיסת הרכב, ציין התובע כי לא הייתה כל הטעיה של ביהמ"ש ולא נפל פגם בהתנהלות המשיבה. בתאריך 4.11.19 נתנה החלטה של כב' השופטת כתבי לפיה אין מקום לתפיסת הרכב אלא להוצאת איסור דיספוזיציה. בהמשך להחלטה זו ובהתאם לה, הוגשה בקשה ב - 6.11.19 להוצאת צו איסור דיספוזיציה על מנת שניתן יהיה לממש את ההחלטה מיום 4.11.19 ולבצע עדכון של משרד הרישוי. בתאריך 7.11.19 הוגש כת"א, הכולל בחובו בקשת חילוט של הרכב ולפיכך הוגשה בקשה חדשה לתפיסת הרכב על מנת להבטיח יכולת חילוטו בסוף ההליך. יתרה מזאת, לבקשה מיום 7.11.19 נלווה מזכר המפרט את החלטותיה הקודמות של כב' השופטת כתבי, כך שלא הייתה הטעיה והסתרה של עובדות מפני ביהמ"ש (הבקשות, החלטות ביהמ"ש והמזכר הוגשו וסומנו ת/1-5/).

עוד נטען, כי ביהמ"ש בהחלטותיו קבע כי תוכן ההחלטות יהיה חסוי עד לאחר ביצוע הצווים ומשכך המבקשת לא יודעה מיידית אודות תוכן ההחלטות.

לשיטת המשיבה, קיימות בתיק ראיות טובות להוכחת האשמות שיוחסו למר ג'רבי, ולפיכך קיים בסיס איתן לבקשתה לחלט את הרכב שבנדון. הוסיף ב"כ המשיבה וטען, כי יש זיקה מהותית בין הרכב מושא הבקשה לבין ביצוע העבירות שכן הנאשם לא הגיע למקום בצורה תמימה על מנת לאסוף את בנו, אלא הגיע למקום מתוך כוונה לבצע עבירה ולתקוף את מי שחבל בבנו. הדבר נלמד מהשיחה בין הנאשם לבנו, בה ביקש הבן שהנאשם יגיע עם אנשים נוספים, מהגעת הנאשם למקום עם נוספים ומן האופן שבו קפצו הנאשם וחבריו מעל הגדר על מנת להגיע לחצר ולתקוף את המתלוננים. התובע הפנה לפסיקה לתמיכה בעמדת המשיבה ביחס לקיום זיקה מהותית בין הרכב לביצוע העבירה.

עוד הודגש, כי אף לפי גרסת המבקשת ובעלה בחקירה, הרכב אינו משמש את המבקשת בצורה בלעדית אלא מצוי גם בשימוש בעלה הנאשם.

לבסוף צוין, כי העובדה שתפיסת הרכב לא נתבקשה בסמוך לאחר ביצוע העבירות נובעת מן העובדה שהנאשם עזב את הארץ יום למחרת האירוע, למספר חודשים, ולא רצו לבקש תפישת הרכב לפני שנגבתה גרסתו של החשוד המרכזי בביצוע העבירות.

אבהיר, כי לא נטען שהרכב דרוש לצרכים הנוגעים להוכחת העבירות בהן עסקינן.

המשיבה הגישה לעיון בית המשפט את תיק החקירה הנוגע לעניין.

4. בהתאם להלכה הפסוקה, בהקשר של תפישת חפץ והחזקתו לאחר הגשת כתב אישום, שומה על בית המשפט להשתכנע כי קיים יסוד סביר להרשעה בעבירה.

בהמשך לכך, על בית המשפט לבחון, בעניינה של הבקשה דנן, האם יש יסוד סביר להניח כי הרכב שימש לביצוע עבירה.

לבסוף, על בית המשפט לבדוק כלום קיימת דרך חלופית להשגת מטרת ההחזקה (ראו למשל **בש"פ 8353/09 מגאלניק נ' מ"י**, סעיף 15 להחלטה).

אף שלא נפרש מטעם המבקשת טיעון לפיו אין ראיות לכאורה, הרי שנוכח המחלוקת אודות קיומה של "זיקה מהותית" בין הרכב לעבירה ובשים לב לדרישות הפסיקה בנוגע להכרעה בבקשה מן הסוג בו עסקינן, עיינתי בתיק החקירה, טרם מתן החלטה בבקשה.

לאחר עיון כאמור, נחה דעתי כי קיימת תשתית ראייתית המבססת יסוד סביר להרשעת בעלה של המבקשת בעבירות המיוחסות לו (ראו למשל הודעת עילי אוהד מיום 21.5.19; הודעה מספר 12 מיום 26.5 ש' 13 ואילך; הודעה מספר 10; הודעת יהב ששון).

כן מוכח, לכאורה, שהרכב מושא הבקשה אינו נמצא בשימוש בלעדי של המבקשת אלא נמצא אף בשימוש של מר ג'רבי, אשר נסע בו ביום האירוע למקום ביצוע העבירות לאחר שקיבל שיחת טלפון מן הבן (הודעת המבקשת מיום 20.5 ש' 67,73, **הודעת הבן ש' 93 לפיה הנאשם הוא שמשמש ברכב נושא הבקשה**, הודעת הנאשם: "הגעתי לשם במהירות **ברכב שלי**" ש' 18). לא למותר להוסיף, כי מהודעת המבקשת בחקירה עולה כי הרכב נושא הבקשה אינו הרכב היחידי העומד לרשות המשפחה והמבקשת עושה שימוש ברכב נוסף מסוג ג'יפ. עובדה זו בעלת משמעות לעניין קביעת תנאי השחרור של הרכב ולעניין שקילת השפעת תפיסתו של הרכב על התנהלות המבקשת ומשפחתה.

עוד מוברר, לכאורה, מחומר הראיות כי הנאשם לא הגיע למקום המסיבה אך מתוך כוונה לקחת משם את בנו, אלא מתוך כוונה להיפרע ממי שתקף את הבן קודם לכן. מסקנה זו נלמדת מצבר העובדות הבאות: בנו של הנאשם התקשר אליו, סיפר לו שהוכה במסיבה ואמר לו **שיבוא מהר ושיביא אתו אנשים לשם**, הנאשם **גיחך בתגובה** (הודעת בנו של הנאשם 20.5 ש' 13-15); הנאשם לא הגיע לבדו ברכב למקום אלא היו עמו ברכב עוד שני אנשים, כשברכב נוסף הגיעו נוספים (הודעה מספר 12 מיום 26.5 ש' 83); האופן שבו נכנס הנאשם לחצר בקפיצה יחד עם נוספים, אינו מצביע על כוונה לכניסה רגועה ומורשית ע"י בעלי המקום, לצורך הסעת הבן, אלא על כוונה לבצע עבירה. יתרה מזאת, העובדה שבסמוך לאחר הכניסה החלו הנאשם והנוספים בתקיפת המתלוננים, לאחר שזוהו ע"י בנו של הנאשם, וללא התגרות נוספת מצדם, מלמדת אף היא, לכאורה, על תכנון מוקדם להיפרע מהם (ראו למשל עדות אבנר ציפורי מתאריך 21.5 ש' 15 ואילך, עדות ניב הראל ש' 14, 26; הודעה מספר 12, הודעת יהב ששון). האופן שבו נמלטו הנאשם וחבריו תוך זמן קצר מן המקום ברכביהם מתיישב אף הוא עם ביצוע העבירות (עדות ניב הראל ש' 33-35).

5. המסקנה המתבקשת למקרא חומר החקירה בתיק דנן, כמפורט מעלה, הנה שיש יסוד סביר להניח כי הרכב שימש לביצוע עבירה. אין חולק שהרכב מושא הבקשה הוא הרכב באמצעותו הגיע הנאשם לזירת העבירה. כאמור, יש יסוד סביר לפחות להניח שהנאשם הגיע למקום מתוך תכנון מוקדם שכלל היפרעות אלימה מתוקפי בנו, לשם כך הביא עמו אנשים נוספים, קפץ מעל הגדר והחל במהירות בתקיפת המתלוננים. הרכב שימש הן לצורך הגעת הנאשם וחלק משותפיו לזירה המיועדת של העבירה והן לצורך הימלטות ממנה, לאחר ביצוע העבירות. משכך, קיימת לכאורה עילה לחילוט, כמו גם זיקה ישירה בין הרכב לבין ביצוע העבירה. אכן, רק בסוף ההליך המשפטי, יכריע המותב שידון בתיק העיקרי, ככל שירשיע את הנאשם, האם עצמתה של הזיקה העניינית בין הרכב לביצוע העבירות מצדיקה חילוט הרכב, וזאת לאחר שמיעת מכלול הראיות והנתונים. עם זאת, בשלב המקדמי בו עסקינן, ניתן לומר שהוכח לכאורה כי הרכב שימש את הנאשם להגעה לזירה לצורך ביצוע העבירה ולמילוט מן הזירה לאחר ביצוע העבירות. הרכב לא היה אגבי לביצוע העבירות אלא שימש באופן ישיר על מנת לאפשר את ביצוען. בהמשך לזאת, יש לאפשר למשיבה אפשרות עתידית לבקש את חילוט הרכב בתום ההליך.

6. לאחר שעיינתי בבקשות שהוגשו לכב' השופטת כתבי ובהחלטותיה, לא מצאתי כי המשיבה נקטה בהטעיה כלפי ביהמ"ש או כי נפל פגם בהתנהלותה, באופן המצדיק היעדרות לבקשה. כך, בתאריך 4.11.19 התבקשה השופטת, במהלך החקירה, להורות על תפיסת הרכב. בהחלטתה כתבה כי "נראה כי **בשלב זה** ובשים לב לחלוף הזמן ניתן להסתפק ברישום איסור דיספוזיציה על הרכב. הבקשה לתפיסה נדחית **בשלב זה**" (הדגשות שלי - ה.ר.ש.). בהמשך להחלטה זו ועל מנת לממשה מול רשויות הרישוי, הוגשה בתאריך 6.11.19 בקשה למתן צו מניעה והמצאת מסמכים לכלי רכב, קרי בקשה למתן צו לאיסור דיספוזיציה. אין מדובר בהטעיה של ביהמ"ש אלא בבקשה שהיא המשך ישיר להחלטת ביהמ"ש מתאריך 4.11.19. יוסף, כי בהחלטת ביהמ"ש מן התאריך האמור, נרשם כי הצו ישאר חסוי עד לביצועו המלא אך לאחר מכן יש לעדכן את בעלת הרכב אודות תכנון וזכותה לקיום דיון.

עם הגשת כתב האישום, בתאריך 7.11.19, השתנה המצב המשפטי נוכח בקשת החילוט שנרשמה בו, ולפיכך אין לראות פגם בעצם העובדה שהמשיבה פנתה לביהמ"ש בבקשה חדשה להורות על תפיסת הרכב לצורך אפשרות חילוט עתידית. יחד עם הבקשה, הוגש לביהמ"ש המזכר ת/4 אשר פרט בפני ביהמ"ש את השתלשלות הדברים בנוגע לבקשות הנוגעות לרכב שבנדון, לרבות אזכור העובדה שביהמ"ש דחה בקשה קודמת למתן צו תפיסה לגביו בתאריך 4.11.19. המשיבה לא הסתירה, אם כן, נתונים מביהמ"ש אלא נקטה בשקיפות מלאה בהקשר זה. בהחלטה מיום 7.11.19 נעתרה כב' השופטת כתבי לבקשת המשיבה והחליטה כי "בשלב זה מתירה תפיסת הרכב נוכח חשד לביצוע עבירה באמצעותו". גם בהחלטה זו צוין כי יש לעדכן את המבקשת אך ורק לאחר תפיסת הרכב בפועל.

7. לא מצאתי, במכלול נסיבות העניין, בדגש על העובדה שהנאשם נעלם מן הארץ לחודשים ארוכים יום לאחר ביצוע העבירות, כך שלא ניתן היה לחקרו אודות הזיקה בין הרכב לביצוע העבירות, כי חלוף הזמן כשלעצמו מצדיק היעדרות לבקשה.

8. לאחר שנקבע קיומן של ראיות לכאורה ויסוד סביר לכך שהרכב שימש לביצוע העבירות, השאלה העומדת להכרעה הנה כלום ניתן להורות על השבת הרכב לבעליו, בהינתן הצהרת המשיבה בדבר כוונתה לבקש את חילוט הרכב במסגרת ההליך הפלילי וכלום קיימת דרך חלופית להשגת מטרת ההחזקה.

9. בבש"פ 5550/08 חי שמעון נ' מ"י (פורסם בנוב), קבעה כב' השופטת ארבל, בדונה בבקשה להחזרת רכב תפוש, את הדברים הבאים:

"התכלית העומדת בבסיס הטלת הערבויות בנסיבות דנן הינה הבטחת האפשרות לחילוטו העתידי של הרכב. אכן, תכליתן אינה לסכל את השבת הרכב לחזקתו של העורר. על בית המשפט מוטלת, אפוא, החובה לתור אחר האמצעי אשר פגיעתו היא פחותה, באופן אשר יגשים את התכלית להבטחת אפשרות חילוט עתידי של הרכוש מחד גיסא, ואשר יפגע באופן מינימאלי בזכותו החוקתית של בעל הרכוש ליהנות מקניינו מאידך גיסא. מלאכת החיפוש אחר האמצעי החלופי האמור הינה, אפוא, פרי איזון, המעמיד על כפות המאזניים את האינטרס הציבורי אל מול האינטרס הפרטי של בעל הרכוש, באופן אשר יבטיח כי הפגיעה בזכותו של בעל הרכוש התפוס לא תהא בלתי מידתית".

10. נוכח כל האמור לעיל, לאחר ששקלתי את מכלול נסיבותיו של המקרה דנן, לרבות טיבן של העבירות המיוחסות למר ג'רבי ועצמת הזיקה בין לבין הרכב, לצד מצבה המשפחתי והכלכלי של המבקשת וקיום רכב נוסף לשימושה, ולאחר שנתתי דעתי לפסיקת ביהמ"ש העליון בסוגיה בה עסקינן (ראו למשל בש"פ 10211/17 מירה ישראלוב נ' מ"י, 2.1.18, פורסם בנוב), סבורני כי האיזון הראוי בין זכויות המבקשת לבין האינטרס הציבורי, הנוגע להבטחת אפשרות חילוט עתידי, מוביל למסקנה כי ניתן להשיב את הרכב לידי המבקשת, וזאת בתנאי שימולאו כל התנאים הבאים:

א. הפקדה במזומן בסך של 160000 ₪.

ב. הצגת תעודת ביטוח מקיף לרכב שבו המדינה רשומה אף היא כמוטב .

ה. איסור מוחלט לעשות כל דיספוזיציה ברכב.

המזכירות תעביר החלטתי לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, כ"ה כסלו תש"פ, 23 דצמבר 2019, בהעדר הצדדים.